

De liefde door vrouwenogen

Weiblicher Akt 9: L'amour Duras levert een kabbelende productie op

3 sterren

14-02-19, 14.56u - Ciska Hoet

De motor van Discordia start niet op tijdens 'Weiblicher Akt 9: L'amour Duras'. © Bert Nienhuis

Maatschappij Discordia die aan de slag gaat met Marguerite Duras en haar eigenzinnige kijk op de liefde? Dat moet wel vuurwerk geven. Gek dus dat het gezelschap eerder met een zacht stromend beekje op de proppen komt in plaats van met een woest kolkende rivier.

Het was uitkijken naar deze negende voorstelling in de Weiblicher Akt-reeks waarin Discordia het vrouwelijk perspectief in repertoire onderzoekt. Tot nu toe bevroeg het gezelschap daarin vooral de rol van bekende vrouwenpersonages. *L'Amour Duras* is de eerste productie over de liefde zoals die door vrouwelijke auteurs beschreven wordt.

"Het ontregelende karakter van Duras' bespiegeling op relaties verkrijgt bij Discordia bijna iets terloops"

Uitgangspunt bestaat uit drie autobiografische teksten die Duras, het feministisch enfant terrible van de Franse literatuur, schreef tussen 1950 en 1991. Daarin geeft ze verschillende versies van de amoureuze verwickelingen tussen een vijftienjarig blank meisje en een veel oudere rijke Chinese man in het koloniale Indochina. Haarscherp en meedogenloos beschrijft Duras de ongelijke verhouding waarbij het onduidelijk is wie wie gebruikt.

Traditiegetrouw geeft de encenering van Discordia blijk van een grote voeling met literatuur. De drie makers Margijn Bosch, Annette Kouwenhoven en Miranda Prein verknopen tekstfragmenten met persoonlijke ervaringen en vertellen zo een verhaal over de (on)waarachtigheid van herinneringen en het feit dat liefde niet te doorgronden valt.

Het spel met licht en donker en de subtiele manier waarop de actrices vorm geven aan het ouder wordende hoofdpersonage, getuigt van vakmanschap. Bovendien krijgt de encenering een extra dimensie doordat mede-oprichter van Discordia Jan Joris Lamers twee uur lang stilzwijgend en genegeerd door de drie andere spelers abstracte collages maakt op rechtopstaande houten planken.

Patchwork

Net zoals de vrouwelijke vertellers Duras' verhaal aangrijpen om een veranderlijk patchwork te creëren, past Lamers als zoekend kunstenaar zijn werk voortdurend laag voor laag aan. Terwijl de vrouwen in en uit de spotlights stappen, is hij bovendien als één grote mannelijke metafoor voortdurend tegelijkertijd aan- en afwezig.

Wanneer ze helemaal op het einde toch zijn bestaan erkennen door naar het werk te kijken, klinkt Preins opmerking 'mooi hoor' bijna kleinerend. Een wederzijdse afhankelijkheid tekent zich af. Zonder de opvoering van de vrouwen had Lamers niet in de schijnwerpers kunnen staan. En zonder man geen verhaal over de heteroseksuele liefde.

Al die goede ingrediënten ten spijt, pakt de mayonaise toch niet helemaal. Heel het stuk lang lijkt de motor niet op te willen starten. Hebben de makers teveel sympathie voor de inzichten van Duras om haar te voorzien van de geestig bijtende commentaar die we kennen uit eerdere producties? Of botst de nonchalante speelstijl met het obsessieve van Duras? Feit is dat het ontregelende karakter van Duras' bespiegeling op relaties bij Discordia bijna iets terloops verkrijgt. Alsof er weinig op het spel staat. Nochtans is niets minder waar wanneer het de liefde betreft. Meer branie had gerust gemogen.

Op tournee in Nederland en op 2 en 3 mei in Kaaitheater, Brussel. Discordia.nl